

IVANČEVIĆ & PARTNERI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

---

114. brigade 10, 21000 Split; tel: 021 352 408, fax: 021 352 473, OIB: 16489228668

8.P-128/2019

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
ZA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

TUŽITELJ: IVANIŠEVIĆ GRADNJA d.o.o. u stečaju Kila, 37, Split, OIB: 88754036728,
zastupana po pun.Aniti Juretić, odvjetnici u Odvjetničkom društvu
Ivančević i partneri j.t.d.

TUŽENIK: ADDL MEGILA d.o.o. Zagreb, Đorđićeva 11, OIB: 66536340192

ODGOVOR TUŽITELJA NA PRIJEDLOG TUŽENIKA ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

trostruko

Tužitelj je zaprimio prijedlog tuženika za dopuštenje revizije pa se na isti očituje kako slijedi.

Tužitelj smatra da je prijedlog tuženika nedopušten, te predlaže da sud isti odbaci.

Naime, iako iz obrazloženja prijedloga za dopuštenje revizije proizlazi kako ga tuženik podnosi radi rješenja pravnih pitanja koja su važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, iz sadržaja navednih pitanja je vidljivo da tuženik zapravo izražava nezadovoljstvo u odnosu na drugostupanjsku presudu budući da nije uspio u postupku, a to nije razlog za podnošenje revizije.

Prije svega je potrebno istaknuti da tuženik već u iznošenju sažetka postupka selektivno iznosi činjenice te izostavlja one koje mu ne idu u prilog.

Tako tuženik ističe kako sud zanemaruje činjenicu da je tuženik u provostupanjskom postupku pravovremeno predložio čitav niz dokaza o kojim se sud nije očitovao odnosno o istima nije odlučio.

Međutim, tuženik je tijekom cijelog prvostupanjskog postupka (kako onog koji se vodio pod brojem P-301/2015, tako i onog ponovljenog koji se vodio pod brojem P-128/2019) sve svoje napore ulagao u to da sud u ovom postupku ne izvede nikakve dokaze, vjerojatno smatrajući da će sud odbiti tužbeni zahtjev tužitelja smatrajući da tužitelj nije dokazao svoju tražbinu.

Tuženik je tako i u postupku koji se vodio pod brojem P-301/2015 odustao od svih svojih dokaznih prijedloga, a to je učinio i u postupku koji se vodio pod brojem P-128/2019.

Sva pitanja koja tuženik postavlja u svom prijedlogu za dopuštenje revizije polaze od krive pretpostavke da sud nije izveo dokaze koje je predlagao tuženik.

Međutim, bez obzira na činjenicu je li sud izveo dokaze koje je predložio tuženik ili nije očigledno je da tuženik smatra da činjenično stanje nije pravilno utvrđeno, a što nije razlog za dopuštenje revizije.

Nadalje, pitanja koja tuženik postavlja u prijedlogu za dopuštenje revizije nisu od važnosti za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

Naime, da bi prijedlogu za podnošenje revizije bilo udovoljeno revident mora postaviti pitanja na koja odgovor ne bi bio važan samo za odluku u konkretnom sporu nego i za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. Osim toga, postavljena pitanja moraju biti takva da bi revizijski sud na njih mogao dati određeni odgovor – koji ne bi ovisio od činjeničnih okolnosti svakog slučaja pojedinačno.

Suprotno tome, odgovor na pitanja koja tuženik postavlja ovisi o činjeničnim okolnostima konkretnog slučaja.

Pored navedenog, u postavljenim pitanjima tuženik pogrešno interpretira činjenice utvrđene u postupku, tvrdeći kako sud nije izveo dokaze koje je predložio odnosno o predloženim dokazima nije odlučio prešućujući da je sam tuženik od tih dokaza odustao.

Drugostupanjska odluka je zanovana na zakonu jer tuženik nije dokazao činjenice kojima pobija navode tuženika, odnonsa nije dokazao tvrdnju da je tužitelj radove koji su obuhvaćeni spornim situacijama izveo na drugom objektu.

Slijedom navedenog, predlaže se da Vrhovni sud Republike Hrvatske odbaci prijedlog tužene za dopuštenje revizije kao nedopušten.

PUNOMOĆNIK: